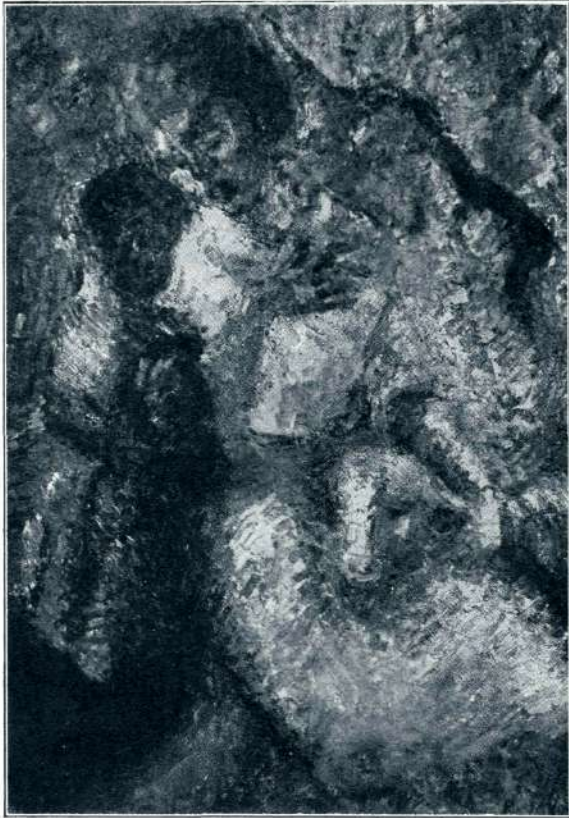

DOMIN SVET

LETNIK 42

V LJUBLJANI, 15. JUNIJA 1929

ŠTEVILKA 6

RIHARD JAKOPIČ: PRAVLJICA

USÁHLO VRELO

IVAN PREGELJ

5. »Kar misli, kar čuti, kar hoče dom!«...

Gospod, čakal sem Vas,« je ponovil oče Placid po zmislu in z odkritosrčno toploto svoje prve vzhičene pozdravne besede.

»Častiti,« je odvrnil Zornik in se vljudno nasmehnil; »da ste me pričakovali? In da sem prišel? Je-li to kaj čudnega? Saj ste me dovolj glasno klicali, kar dvakrat vabili in rotili, naj pridem. Z oceno, mislim, o blagovestju in zvodništvu v mojih spisih, pa še z romanom svojim o bridki zvezdi, ki bo vse vrelce otrovala. Takó je, častiti. Oboje sem bral, Vas slišal in sem tu.«

Kakor nekaka mistična groza je spreletela redovnika. Oči so mu zasijale v nepoznano globokem ognju. Roke je sklenil za molitev, ustne so mu nemo gibale. Ko je spregovoril, mu je bil glas hripav.

»Če je to res, kar ste zdaj povedali,« je dejal plaho, dvomeče. A že mu je šla beseda verno kakor v propovedi:

»Verjamem. Kako neki bi moglo drugače biti! Klical sem Vas, klical, pričakoval in prizval. Ne sicer z oceno, kakor prevredno moje brbljanje imenujete, ki je nisem prav gotovo pisal za Vas, nego zgolj nekam ničemurno ad usum delphini; tudi z romanom ne, ki nisem mogel vedeti, da ga boste sploh kdaj brali in ste ga — da se čudim, kako, — vendar spoznali. Klical, dragi, cenjeni gospod umetnik, pa sem Vas, od prve Vaše vrstice, ki sem jo bral, vsak dan v ljubezni svojih mašnih daritev, v svojih molitvah. Glejte, in zdaj ste tu, in Bog ve, in smejte se mi, redovniku; jaz hočem, jaz verjamem, jaz imam svoj novi čudež. Bog, ki je moja molitev umel, Bog sam Vam je mimo mojega hotenja po mojih neznatnih spiskih pokazal pot v ta moj stan...«

Prestal je za trenutek s svojo propovedniško vzhičeno besedo, mislil in našel vljudno, nevsiljivo in manj misijonarsko kretnjo:

»— v ta moj stan, k duhovnemu prijatelju, ki se divi Vaši umetnosti in Vam želi po svoje vsega najboljšega, sreče v življenju, blagoslova pri delu in najglobljega spoznanja, ki drugi o njem le jecljati znamo, prazno razpravljati, nikoli pa s polno sliko polno dojemati.«

S čudno neskladnimi občutki je poslušal Zornik redovnika.

»Govori slabše, kakor pa piše,« je sodil dokaj bridko; »nima lastne, nima prirodne kretnje. Šolsko stanovski je, pridižnica in vzgojno govorništvo ga je spridilo. Ko piše, se motri kritično, ko govori, ne najde iz manire. Prelagotno mu je misijonariti in je res misijonaril. Pa šele prav preden je dogovoril, se je tega zavedel in se spomnil, da tak način govorjenja pa meni naproti in pri